

မောင်ညိုမှိုင်း

(သန်လျင်)

ရွှေဝင်းစားမခင်ရွှေ

“မြွေဝင်စား မခင်မြွေ”

သူမလောက်လှသူ ... ဒီရွာ ... ဒီနယ်တစ်ရိုးမှာ မရှိ။

စာဖွဲ့လို့ မနိုင်သည့်အလှရှိပါလျက် ... ချစ်ရဲသူတစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ ..

.။

သူမကို မြွေဝင်စားဟု ... လည်းကောင်း၊ မြွေအလမွှာယ်မဟု လည်း
ကောင်း၊ တစ်ရွာလုံးက ယုံကြည်လက်ခံထားကြ၏။

သူမသည် မြွေဆိုးများကို ဖမ်းရဲ၏။ မြွေနှင့် ကစားရတာကို နှစ်ခြိုက်
ပျော်ရွှင်၏။ သူမရဲ့ သွားဆိပ်သည် မြွေအဆိပ်ကဲ့သို့ ပြင်းထန်၏။

သူမကို ရွာသူတို့ က မြွေဟောက်မ၊ မြွေကဝေမ၊ စုန်းမဟု ...
အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲခဲ့ကြ၏။ အပုပ်ချ ကဲ့ရဲ့ ခဲ့ကြသည် ။

သူမ လောကဓံရဲ့ ရက်စက်မှု၊ သံသရာရဲ့ နှိပ်စက်မှုကို ခါးသီးလှစွာ
ရက်ရက်စက်စက် ခံစားခဲ့ရသည် ။

ရွာပြင်သို့ ... နှင်ထုတ်ခံခဲ့ရသည် ။

အမျိုးမျိုး ... အရက်ခွဲခံရသည် ။

နောက်ဆုံး ... သူမရဲ့ အရှက်ကို ခွဲခဲ့သော ဘဝကို သုံးမရအောင် ပြု
စားရက်စက်ခဲ့သော ရန်သူကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်ဆုံရသောအခါ ...။

ခင်မြွေကို မုန်းခဲ့သူများ ...။

ကြောက်ရွံ့စက်ဆုပ်ခဲ့သူများ ...။

အလှကို အပုပ်ချခဲ့သူများ အားလုံးသည် ...။

ခင်မြေရဲ့ သွေးနဲ့ မျက်ရည်ကိုကြည့်ပြီး နောင်တရခဲ့ကြတော့သည် ။
သို့နှင့် ... မြွေဝင်စား မခင်မြေရဲ့ အဖတ်ဆယ်မရခဲ့သော အမည်နာမဝိ
သေသများ သည် ...။

* * *

အခန်း (၁)

“ဟိတ်”

“အယ့် ...”

မိမိနောက်ဘက်ဆီမှ ကျားဟိန်းသကဲ့သို့ ထွက်လာသည့် အော်လိုက်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်ကြက်သီးထပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ဟန်ပေါ်နေသည့် အမူးသမား လူရမ်းကား တစ်ဦးကို ခင်မြွေ မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

လူရမ်းကားမျက်နှာပေါ်မှာ လည်း ဘယ်မျက်ခုံးမှ သည် နှာခေါင်းနှင့် ညာဘက်ပါးပေါ်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ်ပြီး ကျနေသည်။ ။ အက်ကွဲဖုထစ် မညီမညာ ဓါးခုတ်ရာကဲ့သို့သော အမာရွတ်ကြီးက သူ့ရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ဟန်ကို အထင်ကရ သက်သေခံနေသလို။ ရှည်လျားလှသော ဆံပင်ရှည်များ သည် အမူးသမားလူရမ်းကား၏ ကုတ်ပေါ်ကျောပေါ်မှာ ဝဲသိုင်း ပြန့်ကျဲကျနေသည်။ ။

လူပုံက မည်းမည်းတုတ်တုတ်ဂင်တိုတို။

သူသည် ခင်မြွေရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးဖုထစ်တစ်ရစ်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်အလှကို အာသာငမ်းငမ်းစိုက်ကြည့်ရင်း ပါးစပ်မှ တဟီးဟီး အော်ဟစ်ခါ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လာနေသည်။ ။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ညှိစို့စို့ကိုယ်နံ့နှင့် ချဉ်စုတ်စုတ်အရက်နံ့များက အော်

ဂလီဆန်စွာ နှာခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ ။

ခင်မြေ့ကြောက်လန့်ကြီးစွာဖြင့် ပါးစပ်မှ အသံထွက်ရင်း နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်လိုက်သည်။ ။ နောက်မှ ကင်းပွန်းချုံခံနေပြန်သဖြင့် ဘေးသို့ ကွေ့ရှောင်လိုက်သောအခါ ကွေ့သည့်ဘက်မှ လူရမ်းကားက ပိတ်ထားရင်း ခင်မြေ့လက်ကို သူ့လက်ကြမ်းကြီးဖြင့် ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး ခင်မြေ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ့ရင်ခွင်ကြမ်းကြီးအတွင်းသို့ အလိုရမ္မက်ကြီးစွာ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ ။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် ကင်ပွန်းရွက်များ လွင့်ကျသွားသည်။ ။

ခင်မြေ့ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရင်း ရှိသမျှခွန်အားနှင့် သူ့မျက်နှာကို ပြန်လည် ကုတ်ခြစ်ခုခံ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ။

တောထဲမှာ လူကလည်း ပြတ်နေသည်။ ။ သူမ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရင်း နံဘေးနံဘီကို အားကိုးကြီးစွာ မျက်လုံးဝေ့ကစား၍ ကြည့်လိုက်သော်လည်း အချည်းနှီး။

လူရမ်းကားသည် သန်မာသော လက်အစုံဖြင့် သူမကို မြေပြင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။ ။ သည် မှာ လူရမ်းကားက သူမရဲ့ အားနည်းချက် တစ်ခုကို ရိပ်မိသွားကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရဲရဲလှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ။

ဤတွင် မခင်မြေ့ရဲ့ နဂိုဗီဇ မွေးရာပါစိတ်က ထောင်းခနဲ ဖြစ်လာပြီး ရုတ်ခြည်း အသားအရေများ ညိုမည်းလာသည်။ ။ သည့်နောက် သူမရဲ့ ထာဝရ အားကိုးရာ သွားများ နှင့် ထိုသူ့ကို ကိုက်ရန်လှုပ်ရှားလိုက်စဉ် လူရမ်းကားရဲ့ ကြီးမားပြင်းထန်သော ဝိုက်လက်သီးတစ်လုံးက ခင်မြေ့ ပါးချိတ်ကို ခွမ်းခနဲ လာထိရာ မျက်လုံးများ မီးပွင့်ပြီး မူးပြာဝေရီ ဖြစ်သွားခဲ့ရတော့သည်။ ။

သူမရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှာ အပေါ်အင်္ကျီသည် လူရမ်းကားလူဆိုးရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် စုတ်ပြဲကာ ... ရင်စေ့ကြယ်သီးများ ပြုတ်ထွက်သွားပြီး။ ဖွေးလှစ်နုမွသည့်အသားစိုင်းများ ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်သွားခဲ့တော့သည်။ ။

လူရမ်းကားသည် အာသာရမ္မက် ပြင်းထန်သော လှုပ်ရှားမှုများ ဖြင့် သူမခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ခွစီးကာ ... သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ...

သူမ အသနားကြီးစွာခံသောမျက်လုံးအစုံ ... ပူနွေးသော မျက်ရည်စက်များ ဖြင့် လူရမ်းကားကို အသနားခံရင်း ရှိခိုးတောင်းပန်ကြည့်သည်။ ။

လူရမ်းကားမှာ ကား မူးယစ် မိုက်ရိုင်းဇောထန်နေသည် မို့ လူစိတ်လုံးဝပျောက်နေသည်။ ။

သူသည် ဖားလျားကျလာသည့် ဆံပင်ရှည်ရိုင်းရိုင်းများကို ခေါင်းရမ်းတင်လိုက်ပြီး ပါးမြိုင်းမွေးထူကြမ်းကြမ်းမျက်နှာကြီးဖြင့် ခင်မြွေရဲ့ မုန့်နှစ်လိုဖြူဖွေးနုညက်နေသည့် ပါးပေါ်သို့ မှောက်ချပြီး ... ကြမ်းတမ်းစွာ ...

ခင်မြွေ ... အကြောက်အကန် ရုန်းသည်။ ။ ဘဝအတွက် အသည်းအသန် ရုန်းကန်သည်။ ။

တဏှာလောဘသားသည် အကြင်နာတရားလုံးဝမရှိ။ ကြီးမားသော ခွန်အားဖြင့် လွှမ်းမိုးအနိုင်ကျင့်နေသည်။ ။ နောက်ဆုံး နုငယ်ပျိုမြစ်သည် မိန်းမသားနှင့် သံတွေသံခဲလို မာကျောကြမ်းကြုတ်သည့် လူရမ်းကားတို့၏ အားပြိုင်ပွဲမှာ မိန်းမသားခင်မြွေ အားလျှော့လက်မြောက် အရှုံးပေးခဲ့ရသည်။ ။

လူရမ်းကားသည် ...

သူမအား နှမချင်းမစာနာခဲ့။ သားသမီးချင်း မစာနာခဲ့။

ကြမ်းကြုတ်စွာ၊ အလို ရမ္မက်ကြီးစွာ ... အကြင်နာကင်းမဲ့စွာ ပြုမူခဲ့သ

ည် ။ ခုတော့ ... ယင်ဖိုတောင် မသန်းခဲ့ဖူးသည့် တောရိုင်းပန်းပွင့် တစ်ပွင့်သည် တဏှာလူ့ဘီလူးရဲ့ ခြေဖျက်ဆီးမှုကြောင့် ... ပွင့်ဖပ် ဝတ်ဆံ ဝတ်မှု တစ်စစီကြွေကွာ ... မျက်ရည်မြစ်ကဲ့သို့ နစ်မျောပြန်ကျခဲ့ခဲ့ရလေပြီ ...

ခုတော့ ..အပြစ်မဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ သမိုင်းသည် စွန်းထင်းညစ်ပေခဲ့ပြီ။ သာမန် စွန်းထင်းညစ်ပေခဲ့သည် မဟုတ်။ ကြေကွဲမျက်ရည်များ နှင့် ဘဝဝန်းကျင်ကို အကြီးအကျယ် လှိုင်းဂယက်များ ရိုက်ခတ်ကာ ဘဝမုန်တိုင်းကြီးကို ခါးသီးကြီးလှစွာ ဖြစ်တည်စေခဲ့သည် ။

ဤအရပ်ဆိုး အကျည်းတန်လွန်းလှသော ပစ္စက္ခသမိုင်းကို ခင်မြေ့နောင်ဘဝရောက်သည့်တိုင် မေ့နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်တော့ပေ။

* * *

အခန်း (၂)

ဒေါ်ချွေးမတစ်ယောက် ဟောဒီဆေးအုန်းသီးကျေးရွာ ကိုငှက်ရိုးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သော နှစ်ပေါင်းကိုရေတွက်လျှင် (၁၅)နှစ်ခန့်ရှိခဲ့သော်လည်း သားသမီးတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မထွန်းကားခဲ့။

ကိုငှက်ရိုးက လယ်ပိုင်ရှင် ဦးသာဟန်ရဲ့ လယ်မှ သူရင်းငှား။ မိုးဦးကျ လယ်လုပ်ငန်းစသည့် အချိန်မှ စ၍ ဆောင်းကာလ စပါးရိတ်သိမ်းချိန်အထိ လယ်သူရင်းငှားဘဝနှင့် ဝမ်းစာရှာဖွေလုပ်ကိုင်ခဲ့သည် ။ သူတစ်ယောက်တည်း လယ်ဆယ်ဧကကို နွားတစ်ရှဉ်းနှင့် ရုန်းကန်လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့၏။

ကိုငှက်ရိုးသည် ကျန်းမာသန်စွမ်းသည် ရိုးသားသည် အရာရာစိတ်ချယုံကြည်ရအောင် ကြိုးစားသည် ။ သူကြိုးစားမှုလုံ့လများကြောင့် ဦးသာဟန်တို့ လယ်သည် နှစ်စဉ် စပါးအထွက် ကောင်းသည် ဖြစ်၍ ဦးသာဟန် ကလည်း ကိုငှက်ရိုးမှ လွဲလျှင် မည်သည့်သူရင်းငှားမှ မပြောင်းလဲခဲ့။

ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးမက ပူးတွဲလုပ်ကိုင်ခဲ့ရ၍ သွေးရင်းသားရင်းလိုလည်း ဖြစ်နေပြီး အစစမျက်နှာလွဲခံခဲ့ရသည် ။

ကိုငှက်ရိုးမိန်းမ မချွေးမသည် အသက်(၃၀) ကျော်၍ (၄၀) နားဝန်းကျင်ရောက်လာသည့်တိုင် ကလေးတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မမွေးရသေးသမို့ အပျိုများ အတိုင်းကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က လှနေဆဲ ဖြစ်၏။

နဂိုကတည်းကလည်း ရှိပြီး အချိုးအဆစ်ကျကျနှင့် တင့်တယ်၏။

စပါးပျိုးနှုတ်ချိန် ပျိုးနှုတ်၊ ကောက်စိုက်ချိန် ကောက်စိုက် စပါးရိတ်ချိန် စပါးရိတ်၍ ပဲချိန်ပဲ ထင်းခုတ်ချိန် ထင်းရှာ၊ တောသူတောင်သားဘဝ လောကဓံကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသူများ မို့ ပကတိ ကျန်းမာသန်စွမ်းကြသည် ။

နှစ်ဦးစလုံးကျန်းမာသန်စွမ်းကြပါသော်လည်း ဘဝကံနံနည်းလှ၍ လားမသိ သားသမီးတစ်ယောက်မှ မထွန်းကားခဲ့ ကျေးလက်တောသူတောင်သားများ မို့ ဘာဗဟု သုတမှ လည်း ကုံလုံကြွယ်ဝစွာမရှိကြ။ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ဘာအားနည်းချက်ရှိ၍ လည်း ဆိုသည် ကို သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသာမက အနီးဝန်းကျင်ရှိ ရွာသူရွာသားများ လည်း မသိကြ၊ နားမလည်ကြ။

ခေတ်က လွတ်လပ်ရေးခေတ်ဦးအစ ...

မိမိတို့ နေရသည့် အရပ်က ... မြို့နှင့် ခရီးအတော်ကို ဝေးသည် ရေတစ်တန် ကုန်းကြောင်းတစ်တန် ကားတစ်တန်စီး၍ အချိန်အကြာကြီးသွားမှ မြို့ဆိုသည့် အရပ်ကို ရောက်ရသည် ။ သူတို့ အရပ်သည် ပစ္စန္ဒရာဇ် အရပ်တည်း၊ မီးဖွားရေးကိစ္စရှိလျှင် ရွာအရပ်လက်သည် ကြီးဒေါ်ချစ်မြကို အားကိုးရသည် ။

နေမကောင်း ထိုင်မကောင်း ဖျားနာကိစ္စရှိလျှင် ရွာတောင်ပိုင်းမှ ဗိန္နောဆရာကြီး ဦးရွှေတင်တို့ ပယောဂဆရာကြီး ဦးစိုးတို့ ၊ ရွာဦးကျောင်းမှ ဖိုးသူတော်ကြီးအဘစိမ်းတို့ ဆီကိုပြေး ဒီလို အမှီပြုအားကိုး ၍ နေရသည့် မဖွံ့ဖြိုးသော ... ရှေးရိုးရာဓလေ့ကို အစဉ်တစိုက် ယုံကြည်အားကိုးကြရသော သမရိုးကျဖြစ်သည် ။ အိမ်ခြေတစ်ရာနီးပါး ခန့်တော့ ရှိသည် ။

သည် ရွာမှာ ခုနေကျန်းမာရေးကောင်းနေတုန်းတော့ ဘဝက ဘာမှ မဖြစ်။ တနေနေကျန်းမာရေးချို့တဲ့၍ အခက်အခဲများကြုံလာခဲ့သည် ရှိသော်၊ မိသားစုဘဝမှာ အဖော်ပြုအားကိုးရမည့် ... တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို အပိုလေးအရံလေးတော့ ရှိဖို့ ကောင်းသည် ဟု ယုံကြည်သည် ။

အဲဒါက ... သားသမီး ရင်သွေး ...

သူတို့ သားသော်လည်းကောင်း၊ သမီးသော်လည်းကောင်း၊ အနည်းဆုံးတစ်ယောက်မျှတော့ လိုချင်သည် ။ လူပိုလူလျှံမရှိ၍ သူတို့ လင်မယားမှာ စုဆောင်းမိတာလေး အတော်အတန်ရှိသည် ။ ရွာထဲမှာ လည်း ကိုယ်ပိုင်အိမ်ခြံလည်း ရှိသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ လင်မယားနှစ်ယောက် အလုပ်အား၍ နားနားနေနေ ရှိသည့်အခါဆို ညည်းမိကြသည် ။ ကိုငှက်ရိုးက ရိုးသားစွာညည်းရှာသည် ။

“ခုနေ ... သားသမီးလေးတစ်ယောက်လောက်ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

“ကျုပ်လည်း ... လိုချင်တာပေါ့တော် ... အဲ ... ဟိုဒင်း ... ဟို”

“ဘာလဲဟ ... နင်ကလည်း အရင်းမရှိ ... အဖျားမရှိနဲ့ ”

“အရပ်ထဲရွာထဲက မအေးစိန်တို့ ... မယ်မြတို့ ကတော့ ... အဲဒါ တော့မှာ ချို့ယွင်းချက်ရှိနေရင်လဲ ...”

“အံ့မယ် ... ဒင်းတို့ က ငါ့များ ချို့ယွင်းချက် ရှိသလေး ဘာလေးနဲ့ ငါ့ချို့ယွင်းသလား မချို့ယွင်းဘူးလား ... နင်ညှာတိုင်း ... သိ ... အဲလေ တော်ကွာ ... ချွေးမရာ ... ဟင်း”

“ဟီး ..ဟီး”

“နင်ရော မချို့ယွင်းဘူးလား”

“ဒါတော့ကျုပ်ဘယ်သိမလဲတော်၊ ဓာတ်ဆရာဝန်မှ မဟုတ်တာ၊ လက်သည် ဒေါ်ချစ်မြကတော့ ... အချိန်မတန်သေး ... အံ့မကိုက်သေးလို့ ပါတဲ့ ”

“ဒီလိုလုပ်ပါလားဟ ... ချွေးမရ ...”

“ဘာတုံးတော့ ...”

“ဗေဒင်လေး ဘာလေးထပ်မေးကြည့်ရင် ကောင်းမလားဟ”

“ဗေဒင်လည်း ခဏခဏ မေးရလွန်းလို့ ရွာထဲက ဗေဒင်ဆရာတွေလည်း စုံပြီ စစ်ပင်ကွင်းက ဆရာလည်း စုံပြီ ... တော်ပြီ ... ကြာလေ၊ ကိုယ့်အကြောင်းလူသိလေပဲ၊ ဟွန်း .. နေဦးတော့ ... ကိုငှက်ရိုးရဲ့ ... ကျုပ်သတိရပြီ ...”

“ဘာကို သတိရပြန်ပြီတုံး ...”

“မဝွက်ထော်တို့ အိမ်မှာ မြို့ကနတ်ကတော်တစ်ဦး ရောက်နေတယ်တဲ့ မှန်တယ်လို့ ပြောကြတယ်တော့ ... အဲဒါ ... ကျုပ်သွားမေးကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့ တော့ ..”

“သူက ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာ လဲဟ...”

“အိုတော် ... သားသမီး ရနိုင်ခြေရှိမ ရှိ အတိတ်ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ်”

“အောင်မာ ..ဒင်းကကြီးကျယ်လို့ အတိတ်ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ်တဲ့ ထွီ”

“အဟီး ... ရှင်ကလည်း တော် ကျုပ်ကို အထင်သေးလိုက်တာ ဒီစကားက ဘကြီးကိုကျော်ဒွေးတို့ တရားဝိုင်းက နားစွန်နားဖျားကြားရလို့ ရှင်ဗဟု သုတရအောင် ညှပ်ပြောရတာပါ အဟီး ဟီး ဒီလိုတော့ ကိုငှက်

ရိုးရဲ့ နတ်ကတော်ဆိုတာမျိုးကလည်း ၊ မနောအကြားအမြင်သမားတစ်ဦးပဲဥစ္စာ အကယ်၍ များ ရနိုင်မယ်ဆိုရင် ရှင်ဝမ်းမသာဘူးလားတော်ဟင်”

“နင့် နတ်ကတော် က ... ဗိုက်ထဲကကလေး အလိုလိုရောက်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မတဲ့ လား ... ငါ ဟိုဒင်းပြု ...”

“အို ..ကိုငှက်ရိုး ... ရှင်တော်တော်ကို အယုတ္တမနတ္တပြောပါလား ... ဒါကတော့ ... အဲ ... အဲ ... တော် ... နားရှက်စရာကောင်းလှတယ်ရှင်ဘာမှ မဝေဖန်နဲ့ ၊ နက်ဖန် ကျုပ်ဝှက်ထော်တို့ အိမ်သွားပြီး ... နတ်ကတော် မေးကြည့်မယ် ... ဘာကုန်တာမှတ်လို့ တော် ...”

“နတ်ကတော်မေးပြီး ကလေးရမယ်ဆိုရင် ... နင်ငါနဲ့ လာမအိပ်နဲ့ ဒါပဲ ...”

“ဟင် ..ကိုငှက်ရိုး ... ကဲ ... ကဲ ...ကဲ မှတ်ထား၊ အယုတ်တမာ ကောင်ကြီး ကဲ ...ကဲ”

မချွေးမက သူလင်ရဲ့ ကျောကိုထုသည် ။ ပေါင်တွင်းကျောကို ဆွဲလိမ်သည် ။ ကိုငှက်ရိုးလည်း တဟားဟားအော်ဟစ်ရယ်မောရင်း မိန်းမလုပ်သူကို ဖက်လိုက်ရာနှစ်ဦးသား ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားကြသည် ။ လဲကျသွားသည် နှင့် ကိုငှက်ရိုးနှာခေါင်းက မချွေးမပါးကို အမှတ်တစ်မှတ် ရှာတချည်း ပေးလိုက်ရာ ... မချွေးမ .. ညည်းညူရင်း ..မိန်းမော၍ သွားခဲ့လေသည် ။

အခန်း (၃)

“သမီးတော်ကြီးက ... ဘာနေသမီးလဲဟဲ့ ...”

“တနင်္လာသမီးပါ ... အမေ”

“အသက်ကရော ... ဟဲ့”

“ရွာတောင်ဖျားက ... လှခင်နဲ့ အတူတူပါပဲ အမေ ...”

မချွေးမအပြောကြောင့် နတ်ကတော်ဒေါ်ကြာညို မျက်လုံးကျယ်
သွားသည်။ ။

“ရွာတောင်ဖျားက လှခင်ဆိုတာ ဘယ်သူတုံး ... သူ့အသက်က ရော .
..”

“အဲ ... အဲ ... ဒီမိန်းမ ... ဟော ... ဟိုကလာနေတာ လှခင်ပဲ အမေ ...
ဟဲ့ လှခင် ညည်းအသက်ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲဟင် ...”

သည် မှာ လှခင်ဆိုသည့် အသားမည်းမည်းနှင့် အမျိုးသမီးက

“ဒီနှစ် ဆလုံဘုရားပွဲကျင်းပတဲ့ လပြည့်နေ့ရောက်ရင် (၃၅)နှစ်ပဲအေ
..ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“အော် ... အေးအေး ... ရပြီ ... အမေ ... သမီးတော်ကြီး အသက် အဲဒီ
နေ့ရောက်ရင် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ အမေ ...”

“ဟူး ... ညည်း တို့ ကလည်း တယ်ရှည်သကိုးအေ ... ကိုယ့်အသက်

ကို မှတ်ထားမှ ပေါ့ ... (၃၅)နှစ် တနင်္လာသမီးဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ..အမေ ..”

“ကိုင်း ... ဒါဆို အမေ ... ဆိုင်ရာပိုင်ရာဖြစ်တဲ့ ... မယ်တော်ကြီးကို ပင့်မေးလိုက်မယ်တဲ့ .. မယ်တော်ကြီးက အမျိုးသမီးများကိုစောင့်ရှောက်လေ့ရှိတယ် ...”

သို့ကလိုပြောရင်း ... အသက်(၅၀)ခန့်ရှိ ပိန်ပိန်မည်းမည်း ... သွားခေါခေါ ... အရပ်ရှည်ရှည် နားရွက်ကားကားနှင့် နတ်ကတော်ဒေါ်ကြာညိုသည် ..ပဝါလေးရင်ဘတ်ပေါ်တင်ကာ ... နဖူးပေါ်လက်ယှက်ပြီး နှုတ်ဖျားမှ နတ်ပင့်အလင်္ကာတစ်ပုဒ်ကိုရွတ်လိုက်သည် ။ မကြာခင် .. သူတစ်ကိုယ်လုံးသည် ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာတာ ဘယ်ညာယိမ်း လာပြီး .. . နှုတ်မှ လည်း အသံကြောင်နှင့် စကားများကို မေးရိုက်သံထည့်၍ ဆိုတော့သည်

“တနင်္လာသမီးလားဟေ့ ...”

“ဟုတ် ..ဟုတ် ... ကဲ့ ... ရှင်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... နင်တို့ အခု ... ငါ့အကြောင်း သိပြီမို့လား ဟဲ့ ... ဟင် ... အဲဒါ ...ငါ .. လုပ်တာ ... ငါဟန့်တားတာ။ နင်တို့ ... ဟိုဘဝတုန်းက သူများ မိန်းမတွေ ကလေးတွေမွေးရင် ... မွေးလွန်းတဲ့ ကောင်မ ... ရှင်မွေးလွန်းမ .. အဲဒီလို ကဲ့ရဲ့ ခဲ့တာကိုးဟဲ့။ ငါတို့ တော့ ဘယ်တော့မှ ကလေးမယူဘူးလို့ ပြောခဲ့တာ ညည်းအေ့ ... ညည်း ... အဲဒီဝဋ်ကြွေးနင် ... ခုဘဝမှာ ခံစားရတာတဲ့ ။ ညည်းဒီတစ်သက် လုံးဝသားသမီး မရဘူး။ လုံးဝမရဘူး။ မရဘူး ... ဟူး ... ဟူး ... ဟူး ... ဟင်း ... ဟင်း ..ဟင်း ... ဟင်း ... အဲ ... အဲ ... အ ... အ ... အ ... အ ...”

ဒေါ်ကြာညို သူနဖူးကို သူလက်အုပ်ချီလက်ချောင်းများ ဖြင့်
အတန်ကြာတဖြောင်းဖြောင်းရိုက်ရင်း ဘယ်ညာယိမ်းနဲ့
ပြောဆိုပြီးမကြာခင် ငြိမ်ကျသွားလေသည်။ ။

“ဘယ်နဲ့ လဲ .. ဘာတွေပြောသွားတုံးဟဲ့ ...”

“ဒီတစ်သက် ..ကလေး ..မရနိုင်ဘူးတဲ့ .. အမေရယ် ...”

မချွေးမက အားငယ်သောမျက်နှာနှင့် နတ်ကတော်ကြီးကိုကြည့်ကာ
ကြားရသမျှကို ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

“ဪ ... ဒီလိုတဲ့ လား ... အင်း ... ဝစီဗေဒထိတိုင်းရဲ့တဲ့ ဝဋ်ကြွေး
ပဲပေါ့ ... သမီးရယ် ... ၊ ကိုယ်ပိုင်မွေးလို့ မရလည်း ... ကိတ္တိမသားသမီး
တစ်ဦးဦး ကောက်ယူမွေးစားပေါ့ ...”

သို့နှင့် ဆန်တစ်ပြည်နှင့်ငွေငါးမတ်ထုတ်၍ နတ်ကတော်
ဒေါ်ကြာညို လက်သို့ ဝကွက်အပ်နှံကာ .. အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။
အိမ်ရောက်တော့ .. အိမ်ပေါ်မှာ ကိုငှက်ရိုးနှင့် ဘုရားဒါယကာ ဦးကျောက်
လုံး တို့ စကားပြောနေကြသည် ကို တွေ့ရ၏။

“ချွေးမ နင် ဘယ်သွားနေတာတုံးဟ”

“နတ်ကတော်ကြီးဆီ ဟိုကိစ္စ သွားမေးတာပါတော်”

“ဘာပြောတုံး ...”

သို့နှင့် ..မချွေးမက ..မျက်နှာညှိုးနွမ်းစွာဖြင့် နတ်ကတော် ဒေါ်ကြာ
ညိုပြောဟောလိုက်သည့် အကြောင်းများကို အစမှ အဆုံးပြန်ပြောပြလို
က်သည်။ ။ ထိုစဉ် နားထောင်နေသည့် ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးကျောက်
လုံးက

“အဲဒါ ..မြို့နတ်ကတော် ..ပြောတာတဲ့ လား ..ချွေးမ”

“ဟုတ်တယ် ... ဘကြီးကျောက်လုံး ... ”

“ထို့ ... မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ... နေပါဦး ... သူက အတိတ်အကြောင်း အနာဂတ်အကြောင်း ပစ္စုပ္ပန် အကြောင်း အတပ်သိနေရအောင် ရဟန္တာလား၊ ရဟန္တာမလား ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘကြီးရဲ့ ”

“ဒီ မိန်းမကြီးက ... မိန်းမလည် မိန်းမညာကြီးဟ ... ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ သူတွေကို နတ်ဝင်သည် ယောင်ဆောင်ပြီး ... ဟိုနတ်ချင်းရွတ်။ နတ်ပင့်ရွတ်ပြီး .. နတ်တင်ကြေးယူလုပ်စားနေတာ ကြာပြီဟ ..၊ ဒင်းက မြို့ပေါ်က ။ ငါလည်း ..ငါ့အသိတွေပြောပြလို့ အကြောင်းစုံ သိရတာပါ .. ဒီမှာ မောင်ငှက်ရိုးနဲ့ မချွေးမတို့ ရဲ့ လူဆိုတာ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရကို အခြေခံပြီးမှ လူဖြစ်ရတာတဲ့ ။ အဲဒါတွေ မညီညွတ်ရင် မပြည့်စုံရင် လူဖြစ်တာတောင် အချို့ကိုယ်အင်္ဂါချို့ယွင်းပြီး ... ခြေလက်အင်္ဂါ မစုံလင်တာတွေ မွေးတာမျိုးရှိသကဲ့ ..။ဒါဆေးကျမ်းအလိုပြောတာ။အရေးကြီးတာက ရတနာသုံးပါးဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ပြီး သမ္မာဒေဝနတ်မြတ် နတ်ကောင်းများ ထံမှာ အလှူဒါနပြုဆုတောင်းတဲ့ ။ အစားအသောက်ကိုလည်း ရွေးချယ်စားသောက်ကဲ့။ သွေးအားချို့ယွင်းရင်လည်း သားသမီးက ရချင်မှ ရတာရယ်၊ အေး သွေးအားပုံမှန်ရောက်သွားရင်လည်း ဒီကိစ္စက သူဟာနဲ့ သူ အဆင်ပြေသွားတာမျိုးရှိတယ်လို့ ဒို့ဆရာကြီးက ပြောဆိုဆုံးမညွှန်ကြားတာကြားဖူးတယ် ...။ နတ်ကတော် ပြောတိုင်းလည်း မယုံနဲ့ ...ငွေကုန်သံပြာနဲ့ စိတ်ညစ်စရာပဲကျန်မယ် ... ကြားရဲ့ လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘ ... ဟုတ်ကဲ့”

မချွေးမက ဟုတ်ကဲ့ဟု ဆိုရင်း လင်တော်မောင့်မျက်နှာကို လှမ်းကြ

ည့်လိုက်သည် ။ သည် မှာ ကိုငှက်ရိုးက ဘယ်နဲ့ လဲဟု .. မေးငေါ့ရင်းမှ
ငါသာ အဓိကပါကွာ ဆိုသည့်သဘောနှင့် သူ့ရင်သူပုတ်၍ ပြလိုက်ရာမ
ချွေးမက အဘကကျောက်လုံးမမြင်အောင် အသံမထွက်တုတ်ပစ် လိုက်
လေသည် ။

* * *

အခန်း (၄)

ကိုငှက်ရိုးတို့ သားသမီး ရူးရူးနေသည့် သတင်းသည် ပြောရလျှင် ရွာ
ထဲမှာ လူသိများ လှပြီဖြစ်သည်။ သူတို့ မသွားရဲ မမေးရဲသည် မှာ ရွာဦး
ကျောင်းမှာ ဘသူတော်ဦးမြစိမ်းပဲဖြစ်သည်။

ဘသူတော်က .. ဒီကိစ္စမျိုးတော့ ပြောခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်မှ တဏှာ
ပေမနှင့် နွယ်သောကြောင့် သိပ်မပြောချင်။ သူသည် ဗေဒင်၊
နက္ခတ်အင်းအိုင် ၊ ခါးလှည့် အဂ္ဂိရတ် ကျွမ်းကျင်၏။ အနေလည်း တည်
၏။ တကယ့် နင်လား ငါလား ရေးကြီးခွင်ကျယ်အကြောင်းကိစ္စရှိတော့
ဘသူတော်က အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးတတ်သည်။

တစ်နေ့ ...

“ချွေးမရေ ... ဟေ့ ... ချွေးမ ...”

“အေး ..ဘယ်သူတုံးဟေ့ ... လှရင်လားဟဲ့”

“အေးဟေ့ ..”

“လာဟေ့ ..ယောင်းမရေ ခဏလေး ဟင်းအိုးနွေးနေလို့ ”

ဟင်းအိုးနွေးနေသည် မှာ အတန်ကြာပြီဖြစ်၍ ခွင်ပေါ်မှ ချလိုက်ပြီး
ဝင်လာသည့် လှရင်ဘက်လှည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ ..လှရင်”

“ညည်းဆီပဲ ယောင်းမရဲ့ ညည်းအတွက် ပြောစရာရှိလို့ ”

“ငါ့အတွက် ဘာများ တုံး၊ မိန်းမရယ်၊ လန့်များ လန့်ပါရဲ့ တော်”

“မလန့်နဲ့ အေ ..ဒီလို ..ဒီလို၊ ညည်းတို့ လင်မယား ကလေးရူးနေကြမို့ လား ... ဒီမှာ ချွေးမရဲ့ ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က ... စစ်ပင်ကွင်းက မမံကြီးတစ်ယောက်လည်း ..ညည်းလိုပဲ သားသမီးလိုချင်လွန်းလို့ .. ဗေဒင်မေး နတ်မေး ... ယတြာချေ ... ဟိုလုပ် ... ဒီလုပ်နဲ့ စုံရောဟဲ့ ... အဲတော့ သင့်မြတ်ချင်တော့ ... ဘယ်သူနဲ့ သင့်မြတ်သွားတယ်သိလား”

“ပြောမှ သိမှာ ပေါ့ ယောင်းမရယ် ...”

“အေး .. တို့ ရွာထိပ်လှေဆိပ်ကညောင်ပင်ကြီးသိလား”

“ဟို .. ရွှေညောင်ပင်ရုက္ခစိုး နတ်ကွန်းဆိုတာလား ...ဟဲ့”

“အေးပေါ့ ... အဲဒီ ရွှေညောင်ပင် ရုက္ခစိုးကြီးထဲမှာ ကန်တော့ပွဲနဲ့ သားဆုပန်လိုက်တာ .. ဘာကြာလဲအေ ..။ မမံကြီးကလေးရရော ဟေ့ .. အံ့ဩစရာဟဲ့ .. ကလေးတောင်ကြီးလှပတဲ့ ...။ အဲဒါ မမံကြီးက ပြောပြလို့ ...ညည်းကို လာအကြံပေးတာ။ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ညည်းလည်း သားဆုတောင်းကြည့်လိုက်ပါလားအေ့ ...”

“အဲဒါ ..တကယ်ပဲလားဟင် ..လှရင်”

“ဒါတော့ ငါမြင်တာမှ မဟုတ်တာ ချွေးမရယ်၊ မမံကြီးပြောတာ ငါကပြောပြရတာ။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ညည်း စိတ်ဝင်စားရင် လုပ်ကြည့်ပေါ့ ..”

“ဒီနေ့ .. ဘာနေ့လဲဟဲ့ ..လှရင်”

“ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဟဲ့ ...”

“နေအုံးအေ ... နက်ဖန် ကြာသပတေး။ ငါ ... ကုန်းတန်းသွားစရာရှိ တယ်။ သန်ဘက်ခါ သောကြာနေ့ အဲ ... အဲ ... သောကြာနေ့ မနက်ပိုင်း သွားမယ်။ ညည်းရော လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်”

“အိုး ... အေ ချွေးမရယ် ... သားသမီးအလိုရှိတာ ညည်းတို့ လင်မ ယားဥစ္စာ ညည်းတို့ ပဲသွားကြပေါ့ ..ပွဲလေး ပန်းကလေးတော့ လှူဒါန်းဒါနပြုဖို့ ယူသွားပေါ့သူငယ်ချင်းရယ် ...ငါပြန်မယ်”

“ထမင်းစား သွားပါဦးလား လှရင် ...”

“မစားတော့ဘူး ... ဝင်စရာလေးရှိလို့ သွားပြီတော့ ...”

လှရင်ပြန်သွားတော့ ချွေးမစိတ်ကူးယဉ်နေမိသည် ။သူကလေးတစ် ယောက် အရမ်းလိုချင်နေသည် ။ သူတို့ ဘဝသည် ပျင်းစရာကောင်းနေ ၏။ ကိုငှက်ရိုး အ လုပ်သွားသောအခါ သူမမှာ တစ်ယောက်တည်းအိမ် မှာ အထီးကျန်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည် ။ ပျိုးနုတ်၊ ကောက်စိုက်၊ စပါးရိတ်ချိန်ဆို ကိစ္စမရှိ။ အပေါင်းအဖော်များ နှင့် အချိန်ကုန်နေရသည် မို့ အပျင်းကပြေသည် ။ အတင်းပြောရင်း ဟေးလားဝါးလား အချိန်ကုန် လို့ ရသည် ။

သူများ မိခင်များ သားသမီးများ နှင့် နို့ချိုတိုက်ရင်း သားချော တေး ဆိုရင်း အော်ရင်းငေါက်ရင်း ... ငိုရင်း ... ရယ်ရင်း ... နေကြသည့်ဘဝများကို အားကျသည် ။ သားသမီးများ နှင့် ချစ်ခြင်းဖွဲ့နေ သည် ကို မြင်ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ အရသာတစ်မျိုး ကူးစက်၍ ပီတိများ ဖြစ်ရသည် ။ အဲဒီလို ပလီနွဲ့ရီဖွဲ့မည့် သားသမီးများ ရှိရင် သူတို့ လိုယူယချင်သည် ။

ဖအေအ လုပ်သွားနေလျှင် သားအမိနှစ်ဦး အိမ်မှာ ရယ်ကာ မောကာ စားကာနှင့် အပျင်းပြေမည်။ ငိုလျှင် သီချင်းတွေ အကျယ်ကြီးအော်ဆို၍

ချော့ချင်သည် ။ ကိုငှက်ရိုးလယ်တောမှ မောမောနှင့် ပြန်လာလျှင် ကလေးကပြေး၍ အဖေဆိုပြီး ဆီးကြိုလျှင် ကိုငှက်ရိုးပီတိနှင့် အမောပြေလိမ့်မည် ...။

ရွေးမ ရင်ထဲအတွေးထဲမှာ သားသမီးနှင့် မိဘတို့ ရဲ့ အချစ်ဖွဲ့ပုံသွင်နှင့် ဖန်ဆင်းထားသော စီမံကိန်းသည် လေထဲတိုက်အိမ်ဆောက်ကာ အစဉ်ကြည်နူးလျက်ရှိသည် ။

သို့နှင့် ..ကြာသာပတေးနေ့သို့ရောက်သောအခါ ...ကိုငှက်ရိုးအတွက် ထမင်းထုပ် ထုပ်ပေးလိုက်ပြီး ...လှည်းကြိုဖြင့် ကုန်းတန်းသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည် ။အဲဒီမှာ ငွေတိုးကလေး အပွားရအောင် လှည့်ပေးထားတာရှိသည် ။ သူမရစရာရှိသည့် အိမ်နှစ်အိမ်မှာ အတိုးအရင်းကလေး ပြန်တောင်းပြီး .. အိမ်ရှေ့တစ်ခုမှာ ခင်းချရောင်းနေသည့် ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသုံးဖီးကို အဆင်းကြို၍ ဝယ်လာခဲ့လိုက်သည် ။ အုန်းသီးက ကိစ္စမရှိ၊ အိမ်မှာ ရှိသည် ။ လိုရမယ်ရ ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဆေးခေါက်နှင့် လက်ဖက်နှမ်း။ ကြက်သွန်ကြော်များ ဝယ်၍ လှည်းကြိုနှင့် ရွာသို့ပြန်လာခဲ့သည် ။

* * *